

Arrest

nr. 171 958 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij treedt op 2 juni 2006 in het huwelijk in Turkije met mevr. D. B. R., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 27 juli 2006 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (type D) met mevr. D. B. R. Op 14 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van afgifte van een visum.

1.3. Op 14 april 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging (type C) bij de Belgische ambassade te Ankara. Deze aanvraag wordt opnieuw geweigerd op 28 november 2008.

1.4. Op 17 februari 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging (type C) bij de Belgische ambassade te Ankara. Op 29 augustus 2011 wordt ook deze aanvraag geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.5. Op 27 oktober 2011 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg het huwelijk dat verzoekende partij heeft afgesloten met mevr. D. B. R. op 2 juni 2006 over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

1.6. Op 20 januari 2014 dient de verzoekende partij – die, zo blijkt uit zijn paspoort, het Rijk is binnengekomen zonder in het bezit te zijn van een geldige binnenkomststempel of visum – bij de bevoegde ambtenaar van de gemeente Heist-Op-Den-Berg een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.7. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 26 januari 2012 wordt het beroep dat werd ingesteld tegen de in punt 1.5. vermelde weigeringsbeslissing ongegrond verklaard. Dit vonnis wordt op 27 juni 2012 bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

1.8. Op 2 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, aangaande de in punt 1.6. vermelde aanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 14 juli 2014 aan de verzoekende partij betekend. Het beroep tot nietigverklaring dat op 13 augustus 2014 tegen deze beslissing wordt ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt op 15 december 2014 verworpen bij arrest nr. 135 048, aangezien de verzoekende partij niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin is vertegenwoordigd.

1.9. Op 12 juni 2015 zijn verzoekende partij en mevr. D. B. R. uit de echt gescheiden in Turkije.

1.10. Op 26 juni 2015 leggen de verzoekende partij en mevr. D. B. R. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg.

1.11. Op 26 juni 2015 dient de verzoekende partij wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, ditmaal in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.12. Op 18 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis heeft genomen op 30 december 2015.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2015 werd ingediend door:

Naam: Ö. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Op 26.06.2015 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. Ô. A. (...), geboren op (...) te K. (...). (Turkije).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap dat werd afgesloten op 26.06.2015 te Heist-Op-Den-Berg met mevr. D. B. R. (...), geboren op (...) te Putte.

Overwegende dat de dienst Gezinshereniging - Visa de eerdere visumaanvragen van betrokkene weigerde.

De eerste visumaanvraag werd op 14.02.2007 geweigerd omwille van volgende redenen:

"Op 11.08.2006 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer O. A. (...), geboren te K. (...), van Turkse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 02.06.2006 werd afgesloten met mevrouw D. B. R. (...), geboren te B. (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Mevrouw D. B. (...) is 22 jaar ouder dan de aanvrager: dit is erg ongebruikelijk binnen de Turkse cultuur;
- Beide echtgenoten leerden elkaar kennen op 25/09/2005 in Turkije: mevrouw was er met vakantie en bezocht er de bar waar meneer werkte;
- Een jaar later treedt het koppel met elkaar in het huwelijk;
- De echtgenoten droegen geen bruidskledij, er werden geen ringen uitgewisseld, er vond geen huwelijksfeest plaats. De voorgelegde foto's door mevrouw weerspiegelelen volgens het parket in geen geval dat het hier gaat om foto's die werden genomen tijdens het huwelijk;
- Het huwelijk werd niet afgesloten naar Turkse traditie (geen bruidschat, geen feestelijkheden): volgens mevrouw omdat meneer er geen belang aan hecht?
- De getuigen op het huwelijk waren een personeelslid van de burgerlijke stand en een taxichauffeur: geen van beide families assisteerden het huwelijk;
- Tijdens het interview op de ambassade verklaarde de aanvrager dat zijn huwelijk werd afgesloten op 03.06.2006 terwijl het huwelijk een dag eerder plaatsvond;
- Meneer maakte geen kennis met de familie van mevrouw;
- De aanvrager heeft ook onvoldoende kennis over zijn echtgenote: zo verklaart hij onder andere dat ze in Antwerpen woont terwijl ze in Heist-op-den-Berg woont;
- Volgens de man zou zijn echtgenote wel kennis hebben gemaakt met zijn moeder en een oudere broer; mevrouw verklaart echter aan de politie dat ze nooit contact heeft gehad met haar schoonouders omdat haar bezoeken telkens plaatsvonden in het toeristische seizoen en haar man haar niet kon begeleiden. Uit de voorgelegde documenten in het administratieve dossier blijkt echter dat de periodes waarin mevrouw in Turkije verbleef niet altijd binnen het toeristische hoogseizoen vielen;

Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Mechelen (ref ME B. 319.06) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het hier om

een schijnhuwelijk gaat uit hoofde van de man, zodat hij verblijfsvergunning kan bemachtigen met het oog op een betere financiële toekomst. Op 15.01.2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen O. A. (...) en D. B. R. (...) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

Op 28.11.2008, 29.08.2011 en 2.07.2014 werd een tweede, een derde en een vierde weigeringsbeslissing genomen: aangezien er onvoldoende nieuwe elementen aangebracht werden, werden de bovenstaande motieven bevestigd.

Op 27.10.2011 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. Op 26.01.2012 bevestigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen deze weigeringsbeslissing. Betrokkenen gingen in hoger beroep tegen dit vonnis. Op 27.06.2012 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het bestreden vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkenen zijn dd. 12.06.2015 gescheiden om vervolgens een wettelijke geregistreerd partnerschap te kunnen aangaan. Gelet op het feit dat de 'essentie' van een huwelijk en een geregistreerd partnerschap dezelfde is, nl. het starten van een duurzame relatie, kan gesteld worden dat het voorgaande eveneens van toepassing is op de huidige aanvraag.

De huidige aanvraag op basis van het geregistreerd partnerschap bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg kan er geen verblijf toegekend worden op basis van de aanvraag bij de gemeente, en worden beide voorgaande weigeringen bevestigd. Het afgesloten wettelijk geregistreerd partnerschap opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werd bij schrijven van 24 februari 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter juncto 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel wordt de schending aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De middelen worden als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"Artikel 40ter Vw. kent aan bepaalde familieleden van een Belg een verblijfsrecht toe, waaronder de personen zoals omschreven in artikel 40bis, §2, 1° en 2° Vw, waarbij een uitdrukkelijk onderscheid gemaakt wordt tussen enerzijds de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België (1°)

en anderzijds de partner met wie de burger van de Unie/Belg een wettelijk geregistreerde partnerschap heeft gesloten (2°).

In 1° is sprake van het huwelijk, en wettelijk geregistreerde partnerschappen die als gelijkwaardig beschouwd worden met het huwelijk in België. Daartegenover staat 2°, waarin sprake is van 'gewone' wettelijk geregistreerde partnerschappen, die a contrario NIET gelijkgesteld worden met het huwelijk..

Niet enkel uit de uitdrukkelijke bewoordingen van bovenvermeld .artikel blijkt duidelijk dat het huwelijk en de wettelijke samenwoning NIET gelijk te schakelen te zijn, ook de juridische gevolgen die er aan gekoppeld worden door de Vreemdelingenwet zijn verschillend.

In geval van 2° moeten de partners immers bijkomend bewijzen dat zij een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, waar dit van echtgenoten en gelijkgestelde partners onder 1° niet vereist wordt. Bij een huwelijk wordt het duurzame en stabiele karakter van de relatie immers verondersteld, wettelijk samenwonende partners moeten dit bewijzen.

In het burgerlijk recht is het niet eens vereist dat wettelijk samenwonenden een partnerrelatie onderhouden. Met het oog op gezinshereniging is het onderhouden van een partnerrelatie wel vereist. In dit kader voorziet de Vreemdelingenwet in. een woonstcontrole, onder andere om na te gaan of de wettelijk samenwonenden wel effectief een partnerrelatie onderhouden en of zij een soort van samenlevingsproject hebben vergelijkbaar met dat. van echtgenoten (DAWOUD, S., T.Vreemd. 2014, nr. 3, 286-320). Vergelijkbaar, NIET identiek."

Het feit dat de wetgever een bewust onderscheid gemaakt heeft tussen beide relatievormen, en hier afwijkende juridische gevolgen heeft aan willen koppelen, impliceert minstens dat het huwelijk en het wettelijk geregistreerd partnerschap (in casu een wettelijke samenwoning) in essentie NIET gelijk te schakelen zijn.

Een andersluidende interpretatie doet afbreuk aan de uitdrukkelijke wil van de wetgever en schendt het artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2 Vw.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 40ter juncto artikel 40bis §2Vw. in die mate dat zij gestoeld is op de overweging dat het wettelijk geregistreerd partnerschap, op basis waarvan verzoeker een aanvraag tot verblijf op. grond van gezinshereniging heeft ingediend, in essentie gelijk is aan het huwelijk, en dat om die reden - en enkel om die reden - de aanvraag geweigerd moet worden, gelet op vorige beslissingen tot weigering van gezinshereniging op grond van huwelijk en tot weigering van erkenning van een buitenlands huwelijk, genomen in een periode van 10 jaar voorafgaand aan de voorliggende aanvraag.

B. Verblijfsrecht - gebonden bevoegdheid

Krachtens artikel' 40ter Vw. beschikken vreemdelingen die geen EU-burger zijn en zich wensen te-hereniging. met een Belg, over een verblijfsrecht, mits zij aan de gestelde voorwaarden voldoen.

Met andere woorden, indien beide partners aan de wettelijke voorwaarden voldoen, MOET de gezinshereniger toegelaten worden tot verblijf in België. Het verblijf is in dit leader geen gunst, doch een recht.

In casu voldoen zowel verzoeker als zijn partner, mevrouw D. B. (...), aan de vereisten van Titel II, Hoofdstuk 1 "Vreemdelingen, burgers van de Unie, en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg" van de Vreemdelingenwet en de uitvoeringsbepalingen in het Vreemdelingenbesluit. .

Immers:

Wat betreft de persoonlijke voorwaarden die gelden voor beide partners (art. 40bis §2, 2° Vw.)

a) Het duurzame en stabiele karakter van hun relatie is aangetoond, gezien zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs geleverd hebben dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De bewijzen hiervan zijn in overvloed aanwezig in het dossier, zoals bijvoorbeeld' de talrijke telefoniefacturen, vliegtuigtickets, hotelboekingen, ' gezamenlijke foto's, etc. Beide partners kennen elkaar reeds .sinds 2005 en waren voorafgaandelijk reeds gedurende 9 jaar gehuwd, waarbij mevrouw D. B. (...) meer dan jaarlijks haar echtgenoot ging bezoeken in Turkije.

b) Verzoeker woont op heden effectief bij zijn partner, mevrouw D. B. (...), op adres L.(...). Bewijs hiervan wordt geleverd met het attest d.d. 4 januari 2016 afgeleverd door de dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Heist-op-den-Berg, dat als stavingstuk 2 wordt bijgevoegd ;

c) Beide partners zijn ouder dan 21 jaar. Immers, mevrouw D. B. (...) is geboren in het jaar 1959 en verzoeker in het jaar 1981. .

d) Beide partners waren op moment van de aanvraag en zijn op heden ongehuwd, noch onderhouden zij een stabiele en duurzame relatie met een andere persoon;

e) Er bestaan geen huwelijksbeletselen tussen beide partners, zoals bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) Ten aanzien van geen van beiden werd een beslissing tot weigering van voltrekking van het huwelijk genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Immers, de weigeringsbeslissingen in het verleden betroffen steeds de visumaanvraag, hetzij de erkenning van het reeds gesloten buitenlands huwelijk in België krachtens de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Wat betreft de overige voorwaarden art. 40ter Vw)

- Het wettelijk geregistreerd partnerschap werd voldoende aangetoond aan de hand van het attest "Verklaring van wettelijke samenwoning", d.d. 26 juni 2015 afgegeven door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg. Hier wenst de verzoeker te benadrukken dat verzoeker en zijn partner zonder enig probleem de verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd voor de ambtenaar van de ' burgerlijke stand van de ' gemeente van hun gemeenschappelijke verblijfplaats. Er was geen sprake van, nog minder vermoeden van, een mogelijke schijnwettelijke samenwoning.

Mevrouw D. B. (...) heeft voldoende aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij is immers tewerkgesteld bij BVBA T. (...) met een contract van onbepaalde duur en dit sinds 1 september 2012; met ingang van 12 februari 2014 tot op heden werkt zij bovendien full-time. Zij legde reeds talloze loonbrieven voor van het jaar 2014-2015, die haar inkomsten afdoende bewijzen.

Er werd ook voldoende aangetoond dat de mevrouw D. B. (...) over behoorlijke huisvesting conform de vereisten van het KB van 8 juli 1997 beschikt, aan de hand van het geregistreerde huurcontract d.d. 25 april 2007.

Met ingang van 17 februari 2014 werd verzoeker opgenomen in- de ziektekostenverzekering van mevrouw D. B. (...), als persoon ten laste.

Zowel de verzoeker als zijn partner, mevrouw D.B. (...), voldoen ruimschoots aan de wettelijk gestelde voorwaarden om hun recht op gezinshereniging te kunnen uitoefenen. Verzoeker heeft derhalve een recht krachtens artikel 40ter Vw. op verblijf in België, hetgeen niet door de verweerder geweigerd kon worden.

De bestreden beslissing, die een weigering inhoudt van het verlenen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, schendt artikel 40ter Vw., in die mate dat zij, ondanks haar gebonden bevoegdheid tot het inwilligen van de aanvraag wanneer aangetoond wordt dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, toch geweigerd heeft om de aanvraag in te willigen hoewel aan de gestelde voorwaarden voldaan is. De bestreden beslissing is derhalve onwettig.

(...)

A. Het zorgvuldigheidsbeginsel

A. 1. Algemeen

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, d rwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

De overheid is derhalve verplicht om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden, zich hiertoe te informeren om een volledig dossier, gebaseerd op correcte feiten, samen te stellen, daarbij tegemoetkomend aan de rechten van de verdediging, opdat zij met kennis van zaken tot haar beslissing zou kunnen komen,

Ook moet de overheid zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen (DUK, W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93). Aan haar beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008) en zij moet een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot haar beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011). Bovendien dient het onderzoek van de overheid zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 van 6 maart 2001).

In casu is de verweerder kennelijk niet overgegaan tot een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval, heeft zij haar beslissing niet gesteund op een correcte feitenvinding en is zij niet overgegaan tot een redelijke belangenafweging, wel integendeel.

De verweerder steunde haar beslissing louter en alleen op (1) de onwettige (supra), overweging dat het wettelijk geregistreerd partnerschap volledig gelijkgesteld kan worden met het huwelijk, daaruit volgend (2). dat de motieven van een eerdere weigeringsbeslissing zonder meer ook op de voorliggende aanvraag toegepast moeten worden, en de aanvraag derhalve geweigerd moet worden.

Ten eerste werd de aangenomen premisse van gelijkschakeling tussen de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, en het huwelijk, reeds hierboven weerlegd. De daaruit vloeiende redenering verliest bijgevolg haar grondslag en kan niet langer ingeroepen worden ter motivering van de beslissing.

A.2. Geen afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval

Echter, los van het bovenstaande, heeft verweerder manifest nagelaten over te gaan tot een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval. In de bestreden beslissing wordt immers met geen woord gerept over de situatie zoals ze op vandaag voorligt; de elementen van het dossier worden allermist in het huidig daglicht geplaatst. De voorgelegde stukken worden niet besproken.

Immers, de eerste weigeringsbeslissing betreffende de visumaanvraag gezinshereniging in 2006 was gestoeld op het vermoeden van schijnhuwelijk. De navolgende aanvragen met identiek voorwerp werden geweigerd, bij gebreke aan nieuwe elementen.

Voorliggende aanvraag betreft echter een aanvraag voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van wettelijke samenwoning, waar de verleden aanvragen een visum gezinshereniging op grond van huwelijk betroffen. Het mag duidelijk zijn dat het voorwerp van de aanvraag manifest verschillend is van de vorige aanvragen tot gezinshereniging - wat wel degelijk een nieuw element is in deze aanvraag. Hier wordt compleet aan voorbijgegaan in de bestreden beslissing.

De eerste visumaanvraag werd ingediend in 2006. Intussen zijn we 10 jaar later. Verzoeker en zijn partner zijn gedurende 9 jaar een echtpaar geweest, waarbij zij zich niet lieten tegenhouden door de afstand om te blijven investeren in hun huwelijk. Tot vier pogingen hebben zij ondernomen om hun huwelijk en liefde voor elkaar gehonoreerd te zien, door via een gezinshereniging in België een normaal huwelijksleven te kunnen uitbouwen. Ondanks de vele stress en frustraties die dit teweeg bracht voor hen beiden, en ondanks de schijnbaar uitzichtloze situatie, gaven zij elkaar niet op en bleven doorzetten om zich met elkaar te kunnen herenigen. Toen zij in 2012 geconfronteerd werden met het in kracht van gewijsde gegaan vonnis tot weigering 'erkenning van het buitenlandse huwelijk', stonden zij voor voldongen feiten. In een laatste wanhoopsdaad besloten zij in 2015 om hun huwelijk te ontbinden, gezien zij dit huwelijk onmogelijk nog konden invoeren als basis voor gezinshereniging, om vervolgens onmiddellijk een wettelijke samenwoning aan te gaan, dienend als nieuwe, alternatieve juridische mogelijkheid om eindelijk hun wens op een normale, zorgeloze relatie gehonoreerd te zien.

Gelet op de tijdsperiode tussen de eerste weigering wegens vermoeden van schijnhuwelijk en de voorliggende aanvraag, de onafgebroken inspanningen van verzoeker en zijn partner om permanent bij elkaar te zijn, de drastische maatregelen die zij hiertoe genomen hebben, bewijzen op zijn minst dat het vermoeden van schijnhuwelijk, zoals weerhouden, in de eerste beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging in 2006, in casu niet langer stand houdt.

Het voorgaande betreft tevens een nieuw element in voorliggend dossier, ten opzichte van de verleden dossiers waarop de verweerder zich gebaseerd heeft ter motivering van haar beslissing, in die mate dat deze elementen in het huidig daglicht moeten geplaatst worden. De verweerder heeft manifest nagelaten om de elementen van het dossier te toetsen aan de huidige situatie, de situatie van de voorliggende aanvraag en is bijgevolg in gebreke gebleven bij het nemen van haar beslissing. Zij is manifest onzorgvuldig geweest.

Enkel al om deze reden is de verweerder onzorgvuldig te werk gegaan bij de voorbereiding van de te nemen beslissing, gezien zij volledig voorbijgegaan is aan deze verschillende en nieuwe, minstens hernieuwd in beschouwing te nemen elementen in het dossier en dus onmogelijk met kennis van zaken tot de bestreden beslissing kon komen.

A.3. Geen zorgvuldige belangenafweging

De verweerder is - geenszins overgegaan tot een afweging van de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen. Zij heeft zich beperkt tot een foutieve gelijkschakeling van juridisch twee verschillende zaken - het huwelijk en de wettelijke samenwoning - en is vervolgens overgegaan tot een loutere copy paste van motieven die aan eerdere beslissingen, met afwijkend voorwerp, ten grondslag lagen, zonder ook maar in het minst de feiten en belangen in het concrete voorliggende geval na te gaan, of zelfs af te wegen.

De verweerder was bovendien vooringenomen bij het maken van haar beslissing. Zij steunde ' zich louter op het vermoeden van schijnhuwelijk in een beslissing uit het jaar 2006, om gemakshalve ervan uit te gaan dat dit vermoeden ten jare 2015 nog steeds bestaat, zonder over te gaan tot enig onderzoek om dit vermoeden hetzij te bevestigen, hetzij te ontkrachten. Dit is een manifest onzorgvuldige handelwijze die kennelijk de grenzen van het normale overschrijdt en niet getolereerd kan worden.

B. Motiveringsplicht

Iedere beslissing van het bestuur dient te steunen op motieven die niet enkel in feite en in rechte moeten aanwezig zijn, doch die pertinent zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvS. nr 140.730 van 16 februari 2005).

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is van toepassing op de bestreden beslissing. Immers, de verweerder — Dienst Vreemdelingenzaken - is een administratieve overheid in de, zin van artikel 14 van de Gecoördineerde wetten. op de Raad van State en de bestreden beslissing voldoet aan de criteria van artikel 1 van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 3 voormelde wet stipuleert:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen- vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet ook afdoende zijn. "

Met de uitdrukking 'afdoende' wordt bedoeld dat de beslissing voldoende door de motivering moet worden gedragen (Cass. 3 februari 2000), dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing moet te maken hebben, dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat' de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS. nr. 188.152 van 24 november 2008).

Bij het nemen van een beslissing. in het kader van een gebonden bevoegdheid kan het bestuur ermee volstaan de feitelijke gegevens en de wetsartikelen aan te geven op grond waarvan het verplicht was om een beslissing te nemen (Cass. 14 april. 2003).

In casu heeft verweerder de bestreden beslissing gemotiveerd op grond van de overweging dat "de huidige aanvraag .op basis van het geregistreerd partnerschap [geen] elementen [bevat] die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. "

Voorafgaand maakte verweerder in de bestreden beslissing slechts melding van de procedurële antecedenten inzake de gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk en de weigeringsbeslissingen in dit kader genomen; alsook haar - onwettig - standpunt dat het geregistreerd partnerschap en het huwelijk in essentie hetzelfde is.

Ten eerste is de motivering van de bestreden beslissing gestoeld op een foutieve, onwettige premisse; ten tweede neemt zij zonder meer de motieven over van een andere beslissing, die in se niets met de voorliggende aanvraag van doen heeft, en dus in geen geval per- analogie op voorliggende aanvraag kan toegepast worden. Bovendien heeft verweerder nagelaten om over te gaan tot een nauwkeurig onderzoek van het concrete geval, in die zin dat zij niet eens gecontroleerd heeft of de elementen die geleid hebben tot de beslissing waar zij naar verwijst, nog aanwezig zijn in voorliggend dossier, noch of deze nog inroepbaar zijn.

Gelet op het voorgaande, is de motivering niet afdoende, noch pertinent, gezien zij niet volstaat om de genomen beslissing te dragen. Immers, de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, zijn én onwettig, én niet actueel, én niet volledig, wegens het niet uitvoeren van onderzoek van het concrete geval. Derhalve kunnen zij geen afdoende grondslag vormen voor de genomen beslissing.

De bestreden beslissing ontbeert andere motieven die de beslissing kunnen dragen. Derhalve is de wettelijke motiveringsplicht geschonden, alsook de. materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is onwettig en moet vernietigd worden."

3.2. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name wordt opgemerkt dat de eerste visumaanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd omdat het huwelijk "niet gericht is op het

stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het hier om een schijnhuwelijk gaat uit hoofde van de man, zodat hij verblijfsvergunning kan bemachtigen met het oog op een betere financiële toekomst" en derhalve niet in België wordt erkend. De tweede, derde en vierde visumaanvraag werden eveneens geweigerd aangezien er onvoldoende nieuwe elementen werden aangebracht. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg weigerde de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand over te schrijven en dat deze weigeringsbeslissing "*kracht van gewijsde*" heeft gekregen door het arrest van het hof van beroep te Antwerpen op 27 juni 2012. Vervolgens motiveert de gemachtigde dat de betrokkenen zijn gescheiden om vervolgens een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te gaan. Gelet op het feit dat de "essentie" van een huwelijk en een geregistreerd partnerschap hetzelfde is, namelijk het starten van een duurzame relatie, kan worden gesteld dat het voorgaande eveneens van toepassing is op de huidige aanvraag. De gemachtigde besluit vervolgens dat de aanvraag op grond van de wettelijke samenwoning geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen, waardoor de verzoekende partij aldus geen verblijf kan worden toegekend op deze grond.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Een schending van artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

3.4. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet handelt over de voorwaarden waaraan de partner met wie een burger van de Unie/Belg een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten en die deze begeleidt of vervoegt, moet voldoen.

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van Belg, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moet een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, en
- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

Er wordt dus onder meer vereist dat de partners een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. Uit deze wettelijke vereiste volgt dat aan twee, eveneens cumulatieve, voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van "een partnerrelatie" en deze partnerrelatie moet "duurzaam en stabiel" zijn. Aan deze tweede voorwaarde is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd wordt omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij in wezen niet heeft aangetoond een duurzame partnerrelatie te hebben met de Belgische referentiepersoon.

Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijk onderscheid maakt tussen echtgenoten of vreemdelingen waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België (artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet) enerzijds en de partner met wie de burger van de Unie/Belg overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten (artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet). In het geval van een wettelijke samenwoning, dienen partners immers bijkomend te bewijzen dat zij een "duurzame en stabiele partnerrelatie" onderhouden. Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden

beslissing een schending inhoudt van “*artikel 40ter juncto artikel 40bis , §2*” van de Vreemdelingenwet, doordat gesteld wordt dat het wettelijk geregistreerd partnerschap “in essentie” gelijk is aan het huwelijk, om vervolgens de aanvraag om gezinshereniging op grond van het geregistreerd partnerschap te weigeren enkel en alleen op grond van de vorige beslissingen die werden genomen in het kader van hun, intussen ontbonden, huwelijk. Door zich echter bij de huidige aanvraag louter te steunen op de procedurele antecedenten inzake de gezinshereniging op basis van een – niet erkend – buitenlands huwelijk en de weigeringsbeslissingen die in dit verband werden genomen, zonder echter over te gaan tot enig onderzoek of er in casu eveneens sprake is van een schijnsamenwoning, heeft de gemachtigde op manifest onzorgvuldige wijze gehandeld en heeft hij zijn beslissing niet gesteund op een correcte feitenvinding zodat er sprake is van een onafdoende motivering.

3.6. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekende partij dat de gemachtigde het huwelijk ten onrechte en verkeerdelijk gelijkschakelt met een wettelijk geregistreerd partnerschap, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de “essentie” van een huwelijk en een geregistreerd partnerschap hetzelfde is, met name het starten van een duurzame relatie.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij, zoals zij overigens zelf aangeeft in haar verzoekschrift, conform artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, niet enkel een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap moet voorleggen maar eveneens dient aan te tonen met haar Belgische partner een “duurzame en stabiele partnerrelatie” te onderhouden. Het gegeven dat verzoekende partij “*en zijn partner zonder enig probleem de verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand*”, doet geen afbreuk aan deze bijkomende voorwaarde.

Het standpunt dat de “essentie” een huwelijk en een geregistreerd partnerschap hetzelfde is, met name het starten van een duurzame relatie, is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekende partij maakt met een verkeerde lezing van de bestreden beslissing niet aannemelijk dat de gemachtigde zich niet kon beroepen op de eerdere beslissingen van 2007, 2008, 2011 en 2014 waarbij visumaanvragen in functie van het voormalige huwelijk van verzoekende partij met mevrouw D. B. R. werden geweigerd omdat in hoofde van de verzoekende partij geen “duurzame levensgemeenschap” werd beoogd, doch enkel een verblijfsrechtelijk voordeel.

Aangezien de gemachtigde het standpunt inneemt dat zowel bij een huwelijk als bij een geregistreerd partnerschap, in de zin 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, er sprake moet zijn van een duurzame relatie, kon hij redelijkerwijze verwijzen naar de zgn. “antecedenten”, met name de eerdere weigeringsbeslissingen inzake gezinshereniging omdat werd vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het stichten van een duurzame levensgemeenschap alsook de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand in 2011 om het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Daarbij wordt benadrukt dat deze weigeringsbeslissing kracht van gewijsde heeft verkregen nadat het werd bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen bij vonnis van 26 januari 2012 en nadat dit vonnis op zijn beurt werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 27 juni 2012.

3.7. Verzoekende partij tracht verder nog aan te tonen dat het door haar aangevane wettelijk geregistreerd partnerschap wel degelijk een “nieuw element” betreft en dat het voorwerp van de verblijfsaanvraag verschillend is van de vorige verblijfsaanvragen in het kader van een huwelijk.

Dat het verschillende aanvragen betreft in verschillende hoedanigheden, respectievelijk echtgenoot en wettelijk samenwonende partner, wordt niet betwist. De essentie blijft voor beide soorten aanvragen en hoedanigheden evenwel hetzelfde, met name het starten van een duurzame relatie.

Volgens verzoekende partij diende de gemachtigde verder onderzoek te verrichten, in plaats van zich enkel en alleen te baseren op de procedurele antecedenten in het kader van het eerder vastgestelde schijnhuwelijk. Hierbij vestigt de verzoekende partij tevens de aandacht op de tijdsperiode tussen de eerste weigering wegens het “vermoeden van schijnhuwelijk” en de voorliggende aanvraag, haar onafgebroken inspanningen en deze van haar partner om permanent bij elkaar te zijn en de drastische maatregelen die zij hiertoe genomen hebben, bewijzen op zijn minst dat het “vermoeden van schijnhuwelijk”, zoals weerhouden in de eerste beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging in 2006, in casu niet langer stand houdt.

De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing wordt weergegeven dat de eerste visumaanvraag die werd ingediend in 2006 werd geweigerd omdat het in Turkije afgesloten huwelijk niet in België kan worden erkend, aangezien uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Hierbij wordt verwezen naar het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Mechelen. De tweede, derde en vierde aanvragen tot afgifte van een visum gezinshereniging die tussen 2008 en 2014 werden ingediend, werden eveneens om diezelfde reden geweigerd. Daarbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat er onvoldoende nieuwe elementen voorlagen die afbreuk vermochten te doen aan voormelde vaststelling. Voorts wordt er in de bestreden beslissing eveneens op gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heist-op-den-Berg op 27 oktober 2011 de beslissing nam tot weigering van overschrijving van de huwelijksakte van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon in de registers van de burgerlijke stand, dat deze beslissing werd bevestigd door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen op 26 januari 2012 en vervolgens tevens door het arrest van 27 juni 2012 van het hof van beroep te Antwerpen, waardoor de voormelde beslissing van de bevoegde ambtenaar thans kracht van gewijsde heeft gekregen. Tot slot motiveert de gemachtigde dat verzoekende partij en mevr. D.B.R. op 12 juni 2015 uit de echt zijn gescheiden om vervolgens, op 26 juni 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen bij de bevoegde ambtenaar van de gemeente Heist-op-den-Berg, waarna opnieuw een aanvraag om gezinshereniging werd ingediend, ditmaal in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg.

De vaststelling dat er in hoofdte van de verzoekende partij geen intentie is om met mevr. D. B. R. een “duurzame levensgemeenschap” te stichten, wordt derhalve niet enkel aangehaald in de beslissing omtrent de eerste visumaanvraag ingediend in 2006, doch wordt onverminderd gehandhaafd in alle opeenvolgende aanvragen die verzoekende partij heeft ingediend om een verblijfsrecht te verwerven in functie van haar huwelijk met een Belg, waarbij de meest recente beslissing – in het kader van de vierde visumaanvraag van verzoekende partij – dateert van 2014. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt op zich ook niet betwist door de verzoekende partij. Voorts blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Antwerpen dat er geen sprake is van een “*vermoeden van schijnhuwelijk*” maar van het daadwerkelijk bestaan van een schijnhuwelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij op 20 januari 2014 bij de bevoegde ambtenaar van de gemeente Heist-Op-Den-Berg een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 2 juli 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft genomen. In deze beslissing luidt wederom de conclusie: “*De huidige aanvraag op basis van het huwelijk bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen*”.

De vaststelling dat er geen duurzame levensgemeenschap wordt beoogd door de verzoekende partij, doch enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, vormt derhalve de rode draad in het administratief dossier – zoals dit tevens wordt weergegeven in de bestreden beslissing – en werd ook recentelijk (voor het nemen van de bestreden beslissing) nog bevestigd in 2014.

De huidige aanvraag om gezinshereniging – weliswaar in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg en niet in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg – kan dan ook niet worden losgekoppeld van de voorgaande beslissingen die werden genomen in het kader van de ingediende verblijfsaanvragen.

Immers, de gemachtigde neemt het standpunt in dat de “essentie” van het huwelijk en geregistreerd partnerschap dezelfde is, met name het starten van een duurzame relatie, hetgeen niet kennelijk onredelijk is. Bijgevolg is het pertinent om in het kader van de huidige aanvraag te verwijzen naar eerdere weigeringsbeslissingen op grond van de vaststelling dat in het kader van het voormalige huwelijk er geen intentie is om een duurzame levensgemeenschap te stichten en kan deze vaststelling tevens naar analogie worden toegepast op voorliggende aanvraag.

Verzoekende partij toont verder niet aan welke elementen, buiten het sluiten van een geregistreerd partnerschap hetgeen de partner er niet van ontslaat om een duurzame partnerrelatie aan te tonen, zoals vereist wordt door artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen.

Daarbij dient te worden onderstreept dat verzoekende partij en mevr. D. B. R. uit de echt zijn gescheiden om vervolgens, twee weken later, in België een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en op basis hiervan opnieuw een aanvraag hebben ingediend. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift overigens expliciet dat zij *“in een laatste wanhoopsdaad”* hun huwelijk hebben ontbonden in 2015, om vervolgens onmiddellijk een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te gaan, *“dienend als nieuwe, alternatieve juridische mogelijkheid om eindelijk hun wens op een normale, zorgeloze relatie gehonoreerd te zien”*. De argumentatie dat de gemachtigde te dezen onzorgvuldig zou hebben gehandeld en dat geen onderzoek zou zijn verricht naar of rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen, die erop zouden wijzen dat de vaststelling dat er geen intentie is in hoofde van verzoekende partij om een duurzame levensgemeenschap te starten niet meer van toepassing is in het licht van het aangegane wettelijk geregistreerd partnerschap, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, §2, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde het gebrek aan een intentie in hoofde van verzoekende partij om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met haar Belgische partner dat werd vastgesteld in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen ingediend in functie van haar intussen ontbonden huwelijk met mevr. D. B. R., aanwendt om de huidige aanvraag op basis van het geregistreerd partnerschap te weigeren.

3.8. Verzoekende partij wijst tenslotte nog op de “gebonden bevoegdheid” om het verblijfsrecht aan de betrokkene toe te kennen indien voldaan is aan de wettelijk vereiste voorwaarden dienaangaande. Verzoekende partij betoogt dat in casu wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden zoals weergegeven in de artikelen 40bis, §2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekende partij een recht wil doen gelden, merkt de Raad op dat het declaratieve karakter van het verblijfsrecht, hetgeen verzoekende partij bestempelt als een “gebonden bevoegdheid”, onlosmakelijk is verbonden met het voldoen aan de in artikel 40bis, §2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, zoals besproken in punt 3.4.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat verzoekende partij niet aan de gestelde voorwaarden voldoet en dit betoog dan ook niet kan worden bijgetreden.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de huidige aanvraag op basis van het geregistreerd partnerschap geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen en derhalve heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Evenmin toont verzoekende partij aan dat bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet vastgesteld.

Een miskenning van artikel 40bis, §2, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Er wordt verder geen middel aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES